

Antonio es mor del tot

dimecres, 13 de maig de 2009 | 01:12h

Amb un primíssim alè de veu trencadissa, amb una ancianitat prematura accelerada a còpia de mala vida, amb una degradació física que ens produïa un dolor profund i agut, com més va més insuportable —fins el punt d’haver decidit deixar d’anar als seus concerts definitivament—, però amb la sensibilitat més desperta i esmolada que mai, Antonio havia anat morint-se a grans glops, amb el fil que el mantenia viu cada dia més prim i esfilagarsat, amb el seu cos més vinclat i abatut, amb els seus ulls més foscos i cansats. Hi ha qui feia una vintena d’anys que li vaticinava un final imminent; fins i tot el disc amb què els companys de professió l’homenatjaren a principi de la dècada dels 1990 — *Ese chico triste y solitario*— tenia una descarada sentor necrofílica. La lògica ha tardat en fer bons els seus mecanismes però finalment s’hi ha imposat amb la seua depravada arrogància. (*continua*)

Quants anys passats amb el seu xiuxiueig a l’oïda, amb la seua veu pròxima i confident! Faig un recompte apressat i diria que vora trenta: just des d’aquell concert, retransmés per televisió espanyola, on compartien cartell amb Leño, Coz i —potser— Obús. Recorde l’impacte absolut que els Nacha Pop em van produir: com em vaig quedar totalment penjat d’aquelles estranyes cançons —“Sonrisa de ganador”, “Visiones”!!— que no tenien res a veure amb la fúria, efectiva però elemental, dels Leño de qui era fervent seguidor.

Allò era una altra cosa. El grup tenia una presència escènica diferent a tot el que havia vist abans i el cantant transmetia un magnetisme infecciós. Esperitat vaig anar buscant els seus discos per les botigues d’aquella València convulsa de la Transició —Viuda de Miguel Roca! ...encara em faltaven uns anys per descobrir Ska, Harmony, Oldies i altres santuaris de la discòfilia—.

Finalment vaig aconseguir agençar-me el *Buena Disposición* (1982) que sempre he trobat molt superior al precedent *Nacha Pop* (1980) i la seua reputadíssima “Chica de ayer” —una cançó tan bona que a ningú li ha importat mai la seua excessiva proximitat amb els Dire Straits—. *Buena Disposición* ha estat, és i segurament continuarà sent durant molts anys, un dels meus discos de capçalera: “Buque que no llega”, “No necesitas más”, “Tragaluz”, “Alta tensión”, “Atrás”!! Una col·lecció de cançons que el temps ha fet més i més grans mentre molts dels seus companys de viatge empeticien fins a la inanitat...

Després vingué *Más números, otras letras* (1983) amb altra tanda d’exquisiteses que ningú —ni ells mateixos— sembla haver ponderat en la seua justa mesura: “No puedo mirar”, “Luz de cruce”... Va quedar com una passa en fals als ulls d’uns mitjans que bavejaven davant els oripells de la impostura i la divinitat pre-postmoderna. El maxi *Una décima de segundo* (1984), però, ho capgirà tot de nou i els acabà d’encimbellar com a banda de culte.

Després vindria una petita catàstrofe o el gran salt cap endavant, segons es mire: *Dibujos animados* (1985), amb una producció de Peter MacNamee, polida i sense arestes, que els empena cap al mainstream i que, malgrat amputar part de la màgia del grup —aquell so brusc, sorrut, urgent—, no aconsegueix anular la qualitat d’unes cançons que continuen creixent en complexitat i calatge: “Lo que tu y yo sabemos”, “Nuevo plan”, “Relojos en la oscuridad”...

Carlos Narea remata la feina de MacNamee amb *El momento* (1987) i un servidor, aleshores purista de mena, s’estripa les vestidures i decideix prescindir de temes enormes com “Puertas abiertas”, “Lucha de gigantes” o “Desordenada habitación”.

La traïció es consuma amb el directe *80-88* (1988), on les cançons de la gloriosa etapa 1982-1983 són relegades a un medley desganat i horripilant. Ni la monumental revisió de “Nadie puede parar” alleuja el disgust.

La immediata dissolució de la banda semblava donar-nos la raó als escèptics, que l’atribuïrem a la seua progressiva despersonalització.

Tanmateix, la irrupció d’Antonio Vega en solitari, de nou de la mà de Carlos Narea — *No me iré mañana* (1991)—, ens obligà a reformular la nostra relació musical i canviar-ne les expectatives: les cançons —“Tesoros”, “Se dejaba llevar”, “Esperando nada”— eren potser les millors que havia escrit mai i no hi havia més eixida que claudicar davant del seu talent colossal. Un talent que, d’aleshores ençà, començarà a dosificar i condensar en petites gotes escampades enmig de discos de circumstàncies, vampiritzat, en alguns casos, per productors poc empàtics amb el seu univers creatiu. Una sola prova: “El sitio de mi recreo”, corprendora, eterna, màgica, en la primària versió inclosa a l’àlbum homònim, esdevenia absolutament insulsa en mans de Phil Manzanera, parcial responsable d’aqueix esguerro pretesament comercial anomenat

Océano de sol (1994).

Petites gotes de talent, sí, però quines gotes!: el "Romance de Curro el Palmo", estremidora versió de Serrat enregistrada per al *Serrat... eres único* (1995); "Ángel caído", produïda per Joan Bibiloni per a *Anatomia de una ola* (1998); "Seda y hierro" de *De un lugar perdido* (2001) o "Pasa el otoño" de *3000 noches con Marga* (2004) il·luminen amb llum cegadora una trajectòria que no mereixia la tenebrosa gira de reaparició de Nacha Pop, ni la morbositat amb què, segurament, els mitjans de comunicació es disposen ara a escriure el seu epitafi.

Fa una vintena d'anys que Antonio era la feblesa més punyent emmascarant la sensibilitat més elevada que ha donat el pop del veïnat, almenys de la "movida" ençà. La feblesa ha vençut, però la seua sensibilitat, aquell xiuxieig tebi i una mica adolorit, és nostra per sempre.